

[Anne Birgitte Lundholt]

Først og fremmest forudsætter regeringen, at der i årene efter 1994 skal føres en stram udgiftspolitik. Og ganske rigtigt, som citeret: »De styrbare offentlige udgifter skal vokse væsentligt mindre end væksten i økonomien.« Men vi vil i Det Konservative Folkeparti sætte et spørgsmålstegn ved, om man vil være i stand til at leve op til den forudsætning.

Dels indebærer det en afvikling af de dyre orlovsordninger. Dels har regeringen som forudsætning bundet sig til, at man af fordelingsmæssige årsager ikke vil tilvejebringe fleksibilitet på arbejdsmarkedet gennem diskussion af bl.a. overførselsindkomststrukturen, længden af perioder, osv. Regeringen satses ensidigt på at forbedre konjunktoren ved hjælp af at reducere de konjunkturfølsomme udgifter, men intet tyder på, at det bliver tilfældet. Samtidig nævner man et behov for forbedring af virksomhedernes konkurrenceevne, men redegør overhovedet ikke for, at det er en kendsgerning, at man i forbindelse med skattereformen, som i øvrigt gælder for hele fremskrivningsperioden, pålægger erhvervslivet væsentlige byrder, og samtidig hører vi en statsminister udtale, at de dyre orlovsordninger i øvrigt også burde gå over på arbejdsmarkedets parter. Så det hænger ikke sammen.

Men det vigtigste synes jeg dog er det punkt, som vi har diskuteret meget i dag, nemlig spørgsmålet om ærlige beskæftigelsestal. Der er jo forskel på, om man i en beskæftigelsesstatistik har beskæftigelsesprojekter eller ikke har beskæftigelsesprojekter – så kan man opføre det, som også økonomiministeren gjorde det – eller om man, som jeg før havde en kort bemærkning om, men ikke fik svar på, laver en ordning, hvor man trækker folk ud af eksisterende faste, gode, sikre job i det private erhvervsliv, som ikke bliver besat igen. Vi har et problem her. Vi reducerer beskæftigelsen, og jeg har ikke hørt økonomiministeren afkræfte mit regnestykke, nemlig at med de nuværende procenter medfører 200 på orlov 50 færre i arbejde, men 150 færre i statistikken over ledige. 50 færre til at producere, hver gang 200 går på orlov, hvoraf 100 kommer fra overførselsindkomst! Det pynter på statistikken, men jeg ser store problemer.

Det andet problem bliver jo så, om man bliver i stand til at fastholde målene, om man bliver i stand til at gribe ind, når det er nødven-

digt. Der kan jeg godt have mine tvivl. Ikke med hensyn til økonomiministerens gode hensigter, for dem kender vi i forbindelse med den økonomiske politik, som ministeren plejer at stå for, men problemet er jo, at vi står over for en regering, hvor hver enkelt minister ser det som et succeskriterium, hvor mange procent mere i offentlige bevillinger man har fået bevilget til sit ministerium. Vi ser det specielt på en vis del af regeringen rent partimæssigt, men det er desværre en generel bacille, der breder sig over det hele.

Så kan jeg samtidig stille mig selv det spørgsmål, om der også er mulighed for at opfylde forudsætningen om en sund udvikling i den offentlige økonomi.

Jeg vil meget gerne have for det første økonomiministerens svar på min beregning af, at orlov skaber mindre beskæftigelse i regeringens udgave og en pyntning af statistikken, og for det andet, at man fra økonomiministerens og regeringens side er villige til at sætte en bremse ind i kraft af, at man også reducerer de offentlige budgetter, såfremt forudsætningerne ikke holder. Det er det, vi er i tvivl om. Men da vi er enige om målene, sætter jeg da min lid til, at vi også kan enes om at nå frem til nogle midler, hvormed vi kan nå dem.

Fogh Rasmussen (V):

Den afgørende forskel mellem regeringens økonomiske politik og så vores økonomiske politik er, at regeringen tror, at den kan skabe ægte fremgang i beskæftigelsen ved at øge de offentlige udgifter med tilskudsordninger og alt muligt andet. Det er en teori, og den holder overhovedet ikke i praksis.

Hvad er det nemlig, der sker? Situationen er jo den, at statskassen ikke selv har penge. Hvis staten derfor skal give flere penge ud, skal staten også tage flere penge ind. Det kan godt være, at der kan oprettes nogle kunstige tilskudsjob ved at øge de offentlige udgifter, eller at der kan blive ansat flere i den offentlige sektor ved at øge de offentlige udgifter, men det skal alt sammen betales. Og hver eneste gang, der skal trækkes penge ind til staten for at finansiere tilskud og alt muligt andet, kvæles der ægte private arbejdspladser.

Med den ene hånd opretter regeringen således offentlige arbejdspladser og tilskudsjob, og med den anden hånd bliver ægte arbejds-